

Wil Reinshagen

Geboren: 12 februari 1946 te Enschede.

Overleden: 24 april 1998 te Almelo.

Ze wilde nog naar huis, afscheid nemen, nog eens van haar tuin en van de vogels genieten. De laatste dingen regelen. Haar wilskracht was daarin nog steeds buitengewoon groot, maar haar lichaam kon niet meer.

In heel haar leven heeft ze steeds geprobeerd het goede te doen. Haar uiterste best, dat was belangrijk.

Ook de tegenslagen in haar leven, zoals de dood van haar zusje, haar scheiding en aan het eind haar ziekte, bevocht ze op deze wijze. Ze deed wat gedaan moest worden. Daarbij deed ze veel om het anderen naar de zin te maken, waarbij ze zichzelf nog wel eens oversloeg.

Haar liefde en loyaliteit voor de mensen om haar heen waren groot. En zoals ze de mensen om haar heen liefhad, hield ze eigenlijk van alles wat leefde.

Oog hebbend voor kleine dingen: een vogeltje dat voorbij vloog, de kleuren van een bloem, de geuren in het bos.

Ze genoot van samen koken, samen eten, samen zingen, van samen zijn. Op een fijne manier samen zijn deed haar stralen.

Onze moeder, dat was ze met liefde.

Iemand op wie we altijd konden rekenen.

Er was liefde, begrip en ruimte.

Ze zal in ons nooit verloren gaan.

Ze geloofde in iets alomvattends, waar al het leven samen vloeit, één is.

Noemde het God, het hogere, een energie.

Ook zij zou daar weer in opgenomen worden.

Het is onze overtuiging, dat ze daar niets meer moet, rust heeft, gelukkig is.

Dat ze zonder belemmeringen geheel zichzelf is: mooi.

Haar kinderen